

[Nordqvist.]

Statistisk kan man dokumentere, det har en anden ordfører nævnt, at 50 pct. af et antal forsøgspersoner med en promille på 0,8 på en eller anden vis forekommer påvirket, men jeg er overordentlig betænkelig ved at idømme hårde straffe efter statistiske tommelfingerregler, selv om folk er advaret i forvejen. Det må vel også her nævnes, at en svensk undersøgelse af spritbilister viste, at 50 pct. af dem med en promille mellem 0,5 og 1 og 30 pct. af dem med 1-1,5 promille ikke ved kørslen viste tegn på påvirkethed.

På denne baggrund finder jeg det rimeligt at stille det spørgsmål, hvorfor man frivilligt afstår fra at bruge de muligheder, man har; for at indkredse de personer, der ved bevidst at nedsætte deres køreevne ud fra præventive færdselsmæssige og samfundsmæssige synspunkter bør kriminaliseres.

Man accepterer promillegrænser, på trods af at retslægerådets flertal fraråder at anvende dette som det eneste bevis. Man nægter fortsat at acceptere den kliniske undersøgelse, som samme lægevidenskab tillægger værdi. At disse prøver tillægges værdi, fremgår af, at man i dag ikke har en praksis, hvorefter en formodt spritbilist bliver dømt på en promille alene, og det er det, at vi skulle have en sådan praksis, udvalgets flertal har protesteret imod. Jeg vil fastholde, og det tror jeg også fremgår af straffelovrådets betænkning, at hvis ikke der foreligger andet i dag end en promillemåling, som viser 1,0, intet om kørslen, intet om personen og ingen klinisk undersøgelse, så tror jeg, at enhver anklager i dette land får meget svært ved at få vedkommende dømt.

Jeg tror også, at ministeren vil indrømme mig, at i alle de tilfælde, hvor den kliniske undersøgelse ikke er foretaget, tager domstolene med meget mere forsigtighed på de sager og søger at finde andre momenter til bedømmelse af, om den pågældende har været skyldig i overtrædelse af § 16, stk. 1.

Jeg forstår ikke, hvorfor man kasserer disse kliniske prøver, selv om disse naturligvis også er behæftet med en vis fejlmargen. Det er klart, at det er mennesker, der foretager disse kliniske undersøgelser, og disse mennesker har ligesom vi andre en forskellig opfattelse af tingene her i samfundet, men allerede derved, at en person bliver indbragt, mistænkt for spritkørsel, ligger jo et

incitament for lægen til at være meget påpasselig med den undersøgelse, han foretager. Lægerne er jo ikke så forfærdelig meget for at komme til den konklusion, at undersøgte ikke skønnes påvirket, hvis promillen, som han ikke kender på det tidspunkt, da han undersøger den pågældende, senere viser sig at være et sted mellem 2 og 3 eller endnu værre. Men disse prøver kan forbedres, og det må også være en af de veje, vi bør gå, fremfor at basere vor domfældelse alene på en biologisk måling.

Jeg er hermed kommet over i den juridiske side af sagen, og det er jo især denne, straffelovrådet har taget sig af. Rådet går som bekendt under visse betingelser ind for faste promillegrænser, og om end promilletilhængerne måske ikke kan hævde at støtte sig til landets højeste juridiske sagkundskab, så er det ubestrideligt, at medlemmernes ekspertise og objektivitet er hævet over enhver tvivl. Rådets betænkning er et vægtigt indlæg i debatten, som jeg derfor skal omtale lidt nærmere.

Rådet er som de fleste andre, der har nærmere kendskab til disse sager, af den opfattelse, at den nuværende stive praksis, hvorefter der idømmes frihedsstraf og frakendelse uden undtagelse, ikke harmonerer med de bestræbelser, vi ellers gør os for at foretage en konkret vurdering i hver enkelt sag. Dertil må lægges de betydelige vanskeligheder ved fremtidig at huse de mange tusinde, der fremover vil blive idømt hæftestraf, hvis ikke vores sanktionsform ændres.

Rådet er imidlertid kommet til den slutning, at en ændret sanktionspolitik ikke er mulig, medmindre man fastsætter faste promillegrænser. Jeg vil gerne gentage dette, at det er rådets opfattelse, at det ikke er muligt at ændre sanktionsformerne, medmindre man indfører faste promillegrænser. Jeg er på dette punkt uenig med rådet, men jeg erkender, at de er klogere end som jeg. Det er altså rådets udgangspunkt.

Det er en udtrykkelig betingelse dernæst fra rådets side, når man indtager dette standpunkt, dels at grænserne ikke lægges for lavt, dels at sanktionsformerne varieres, for de beskedne promillers vedkommende i nedadgående retning.

Som nævnt før forlader man herved det hidtidige strafbarhedskriterium, køreevnen, og kriminaliserer i stedet spiritusindtagel-